

27 de Desembre: Sant Joan, apòstol i evangelista

Text de l'Evangelí (Jn 20,2-8): El diumenge, Maria Magdalena se'n va corrents a trobar Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava, i els diu: «S'han endut el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat». Pere i l'altre deixeble van sortir cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà a Pere i va arribar primer al sepulcre, s'ajupí i veié aplanat el llençol d'amortallar, però no hi va entrar. Després arribà també Simó Pere, que el seguia, i va entrar al sepulcre; veié aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat al cap no estava aplanat com el llençol, sinó que continuava lligat a part. Llavors va entrar també l'altre deixeble, que havia arribat primer al sepulcre, ho veié i cregué.

«Ho veié i cregué»

Mn. Manel VALLS i Serra
(Barcelona, Espanya)

Avui, la litúrgia celebra la festa de sant Joan, apòstol i evangelista. L'endemà de Nadal, l'Església celebra la festa del primer màrtir de la fe cristiana, sant Esteve. I el dia després, la festa de sant Joan, aquell qui millor i més profundament penetra en el misteri del Verb encarnat, el primer “teòleg” i model de tot veritable teòleg. El passatge del seu Evangelí que avui es proposa ens ajuda a esguardar el Nadal des de la perspectiva de la Resurrecció del Senyor. En efecte, Joan, arribat al sepulcre buit, «ho veié i cregué» (Jn 20,8). Fiats del testimoni dels Apòstols, nosaltres som empesos cada Nadal a “veure” i a “creure”.

Hom pot retrobar aquests mateixos “veure” i “creure” a propòsit del naixement de Jesús, el Verb encarnat. Joan, mogut per la intuïció del seu cor —i per la “gràcia” hauríem d'afegir— “veu” més enllà del que els seus ulls en aquell moment poden arribar a contemplar. En realitat, si ell creu, ho fa sense “haver vist” el Crist

encara, amb la qual cosa ja hi ha implícita aquí la lloança d'aquells que «creuran sense haver vist» (Jn 20,29), amb la que culmina el capítol vintè del seu Evangeli.

Pere i Joan “corren” junts cap al sepulcre, però el text ens diu que Joan «s'avançà a Pere i va arribar primer al sepulcre» (Jn 20,4). Sembla que a Joan el mou més el delit d'estar de nou al costat d'Aquell que ell estimava —Crist— que no simplement estar físicament al costat de Pere, amb el qual però —amb el gest d'esperar-lo i de què sigui ell qui entri primer al sepulcre— mostra que és Pere qui té la primacia en el Col·legi Apostòlic. Tot amb tot, el cor ardent, ple de zel, curull d'amor de Joan, és el que el porta a “córrer” i a “avançar-se”, en una clara invitació a què nosaltres visquem igualment la nostra fe amb aquest desig tan ardent de trobar el Ressuscitat.